

ประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ

เรื่อง การเก็บตัวอย่างกลิ่นที่ปล่อยทิ้งจากสถานที่เลี้ยงสัตว์ การตรวจวัดค่าความเข้มข้นกลิ่นด้วยการดม (sensory test) และการขึ้นบัญชีรายชื่อผู้ทดสอบกลิ่นของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดการเก็บตัวอย่างกลิ่นที่ปล่อยทิ้งจากสถานที่เลี้ยงสัตว์ การตรวจวัดค่าความเข้มข้นกลิ่นด้วยการดม (sensory test) และการขึ้นบัญชีรายชื่อผู้ทดสอบกลิ่นของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๓ ของประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าความเข้มข้นของอากาศเสียที่ปล่อยทิ้งจากสถานที่เลี้ยงสัตว์ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๖ คณะกรรมการควบคุมมลพิษจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ตัวอย่างกลิ่น” หมายความว่า ตัวอย่างอากาศที่มีกลิ่นบริเวณแหล่งกำเนิดกลิ่น ซึ่งได้มาจากการเก็บตัวอย่างอากาศขณะที่ได้รับกลิ่นตามวิธีการที่กำหนด

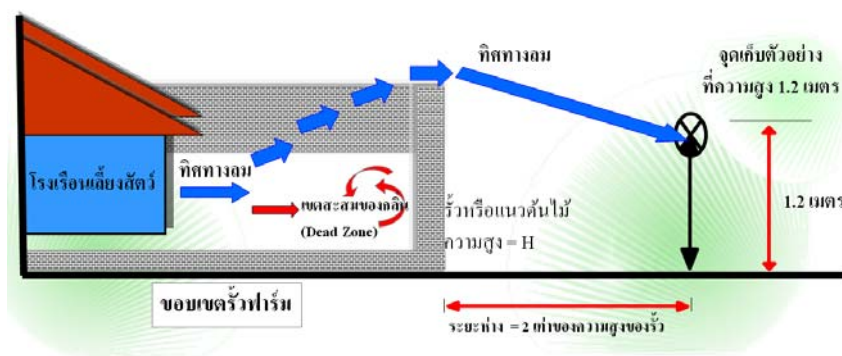
ข้อ ๒ ให้เก็บตัวอย่างกลิ่น ในช่วงเช้าเวลาก่อน ๑๐.๐๐ น. หรือช่วงเย็นเวลาหลัง ๑๗.๐๐ น. หรือช่วงเวลาอื่นใดที่มีผู้ร้องเรียนอ้างว่าได้รับกลิ่นเป็นประจำหรือคาดว่าจะเกิดกลิ่นสูงสุดตามที่ได้รับแจ้ง โดยให้เก็บตัวอย่างกลิ่น ๒ จุด ดังนี้

๑) ณ ริมนอกเขตด้านนอกของสถานที่เลี้ยงสัตว์ ซึ่งเป็นจุดใต้ลม ๑ จุด

๒) ณ ริมนอกเขตด้านนอกของสถานที่เลี้ยงสัตว์บริเวณที่มีกลิ่นรุนแรงที่สุด ซึ่งไม่ใช่จุดใต้ลมอีก ๑ จุด

ข้อ ๓ ในกรณีที่ไม่มีรั้วหรือรั้วโปร่ง ให้เก็บตัวอย่างกลิ่น ณ ริมนอกเขตด้านนอกของสถานที่เลี้ยงสัตว์ สำหรับกรณีที่เป็นรั้วทึบให้เก็บตัวอย่างกลิ่นห่างจากริมรั้วด้านนอกระยะประมาณ ๒ เท่าของความสูงของรั้ว ในกรณีด้านนอกไม่มีพื้นที่ยื่นหรือเป็นป่ารกทึบบนอุโมงค์ให้เก็บตัวอย่างกลิ่นในรั้วหรือริมนอกเขตด้านในของสถานที่เลี้ยงสัตว์ โดยต้องบันทึกข้อมูลไว้ด้วย

หากทราบว่ามีแหล่งกำเนิดกลิ่นอื่นในบริเวณใกล้เคียง ให้บันทึกรายละเอียดไว้ประกอบการพิจารณา

ข้อ ๔ อุปกรณ์ในการเก็บตัวอย่างกลิ่นมี ดังนี้

๑) กล่องเก็บตัวอย่างกลิ่น (Suction case) ควรทำจากวัสดุที่แตกยาก และลมเข้าไม่ได้ เช่น ทำจาก Acrylic resin

๒) ถุงเก็บตัวอย่างกลิ่น (Sample bag) ควรเลือกใช้ชนิดที่ไม่มีกลิ่นดูดซึม และซึมผ่านได้น้อยมาก วัสดุที่ใช้ทำถุง ได้แก่ Polyvinyl fluoride และ Polyester ขนาด ๑๐ ลิตร

๓) ปัมดูดอากาศความเร็วไม่ต่ำกว่า ๔ ลิตร/นาที เป็นชนิดที่ดูดกลิ่นน้อยที่สุด เช่น Diaphragm pump ไม่ควรใช้ปั๊มสุญญากาศที่ใช้น้ำมัน

๔) สายยาง (Teflon tube)

ข้อ ๕ วิธีการเก็บตัวอย่างกลิ่นมีขั้นตอน ดังนี้

๑) ติดตั้งเครื่องวัดอากาศและทิศทางลม เพื่อตรวจสอบการเดินทางของกลิ่น

๒) นำถุงเก็บตัวอย่างกลิ่นมาใส่ในกล่องเก็บตัวอย่างกลิ่น

๓) ต่อสายยาง (Teflon tube) จากปั๊มดูดอากาศไปยังถุงเก็บตัวอย่างกลิ่น (Sample bag) และกล่องเก็บตัวอย่างกลิ่นเข้าด้วยกัน ควรต่อสายยางให้สั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อป้องกันกลิ่นจากสายยางเจือปนมากับตัวอย่างกลิ่นที่เก็บแล้วปิดกล่อง

๔) ทำการเปิดปั๊ม เพื่อให้การดูดอากาศเข้ากล่องเริ่มทำงาน

๕) ให้เก็บตัวอย่างกลิ่นเข้าไปในถุงประมาณ ๘๐% ของถุงเพื่อป้องกันการแตกของถุง

๖) เวลาที่ใช้เก็บตัวอย่างกลิ่น ต้องดำเนินการให้เสร็จภายใน ๑ - ๓ นาที

ข้อ ๖ การบันทึกข้อมูล การขนส่งและการเก็บรักษาตัวอย่างกลิ่น

๑) ให้บันทึกข้อมูลรายละเอียด เช่น ชื่อสถานที่เลี้ยงสัตว์ ชื่อผู้เก็บตัวอย่างกลิ่น จุดเก็บตัวอย่างกลิ่น ลักษณะกลิ่น ณ จุดที่เก็บจากความรู้สึกของผู้เก็บตัวอย่างกลิ่น เวลาที่เก็บตัวอย่างกลิ่น และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ เพื่อเป็นเอกสารกำกับถุงเก็บตัวอย่างกลิ่นทุกครั้ง

๒) นำตัวอย่างกลิ่นที่ได้ใส่ถุงดำอีกชั้นในขณะขนส่งตัวอย่างกลิ่น ระวังการกระแทกของมีคม และความร้อนเพราะอาจทำให้ถุงตัวอย่างกลิ่นเกิดความเสียหาย

๓) ให้ส่งตัวอย่างกลิ่นไปทำการตรวจวัดค่าความเข้มข้นภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับตั้งแต่เวลาที่เก็บตัวอย่างกลิ่นโดยเก็บรักษาตัวอย่างกลิ่นไว้ในห้องที่ไม่มีแสง ณ อุณหภูมิห้อง จนกว่าจะถึงเวลาที่ทำการตรวจวัดค่าความเข้มข้น

ข้อ ๗ การตรวจวัดค่าความเข้มข้นด้วยการดม (sensory test) และการขึ้นบัญชีรายชื่อผู้ทดสอบกลิ่นของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ เรื่อง วิธีตรวจวัดค่าความเข้มข้นโดยการวิเคราะห์กลิ่นด้วยการดม

(sensory test) และการขึ้นบัญชีรายชื่อผู้ทดสอบกลิ่นของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔

ข้อ ๘ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

โชติ ตราชู

ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ประธานกรรมการควบคุมมลพิษ